

Svarta Änkan

Falconer

I nattens nordanvind
Ett stål ett skri, ett töckens lugn
Sprider sig fjärran kring.
(aaah aah aaah)
Mossa tung och röd,
En spegelbild i dolkens egg
Djupt i livets svalnande glöd.
(aaah aah aah)

Skridande i mörkret fram,
Vedergällning med dystra fjät.
Hämndens drottning i jungfruhamn
Av oförätt hon ej förlät.

Höstens löv likt hennes tårar
Faller mjukt i skogens stillhet.
Månen är det enda vittnet
Till svarta änkans värv.
Bröllpsklänning nu trasor grå
Av tidens tand till en själsfördärv.
Hjärtats baneman är offret
För svarta änkans värv.

Genom strilande regn
Följet vandrar lågmält fram
Mot sorgens dignande hägn.
(aah aah aah)
Mot en kall svart jord
Sänks så kistan vördsamt ned
Under psalmens sista ord.
(aaah aaah aaah)

Minnena tynar ej, likt ett ärr de bestå.
Att lindra svärmod kan jag ej mig förmå.
Himmelen tröstar ej denna modstulna själ.
Min djupa vanda när mitt egna farväl.

Mörkret demoners gäckande kall,
En bris av lättnad på nattens rand.
Driven mot branten och plågornas all
Med kalla stålet uti min hand.